

Милоша, хора съ състояние, придобито съ български трудъ и съ спестливостъ отъ лѣнливитѣ и расточителни Румъни. Нѣкои отъ тѣхъ станаха богаташи, люде съ пари, банкери, наематели на правителствени земи и голѣми подрядчици. Тѣ искаха да върватъ по диритѣ на Сърбитѣ, да прѣвърнатъ хайдутитѣ въ юнаци, съ чети да накаратъ страната да се залови за оръжieto и да очакватъ, когато бейоветѣ ще захванатъ да защищаватъ остатъцитѣ отъ своитѣ нѣкога обширни правдини, да се прѣдстави случайтъ за да се хвърлятъ върху бейоветѣ въ името на правителството, както едно врѣме Сърбитѣ, ръководени отъ далѣковидната политика на Милоша Обрѣновичъ пападнаха върху даалитѣ въ името на Високата Порта, която тогава истребляваше сничеритѣ и спахитѣ, и извѣстяваха на Султанъ Махмуда за своитѣ битки и побѣди.

Другийтъ, падъ-Дунавскійтъ комитетъ, бѣше плодъ отъ въодушевлението на младежитѣ, които се възпитваха или се занимаваха съ търговия въ Буда-Пеща, Вѣна, Берлинъ, Одеса или даже въ Парижъ, и тамъ се слобиха съ нови учения и теории. Раковски, отъ родътъ на Стефанаки бей, съсъѣдоточи въодушевлението и пропагандата въ комитета, който посяше названието „*комитетъ на младитѣ*“. Тойзи комитетъ искаше реформи и отстъпки отъ правителството, или народно въстание, или пакъ социално-политическа революция, съ една рѣчь, всичко онова, което искаха вѣнскитѣ бюргери или което желаятъ студентитѣ отъ Латинскійтъ кварталъ въ Парижъ, полскитѣ демократи, Мадзини и Гарибалди.

Третийтъ, вътрѣшниятъ комитетъ въ Пловдивъ, който съществуваше съ разрѣшението и подъ покровителството на правителството, разпространяваше между Българитѣ просвѣщение посредствомъ школитѣ, книгитѣ и журналитѣ. Той лозко и искусно присъедини къмъ това и въпросътъ за народната българска църква, въпросъ важенъ, основенъ, истинската поделона на българската народностъ, който при искрената, явната и твърдата поддръжка отъ страна на правителството може за да то